

РЕШЕНИЕ

№ 848

гр. София, 08.01.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 48 състав, в
публично заседание на 15.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **12307** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от АПК във вр. с чл. 107, ал. 3 от Закона за автомобилните превози.

Делото е образувано по жалба от „СТРОЙКОМПЛЕКТ ЛОГ“ ООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя В. В. Н. чрез адвокат С. Д. А. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-4837 / 02.10.2025 г., издадена от В. И. С., началник на областен отдел „Автомобилна администрация“ Л., с която на лицето е наложена ПАМ - временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл. 7а, ал. 4 - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4;

С жалбата се иска отмяна на заповедта, поради съществени процесуални нарушения, незаконосъобразност поради липса на адресат, неясни фактически основания и противоречие между мотивите и разпоредителната част. Твърди се, че в обстоятелствената част на административния акт се съдържат противоречиви фактически и правни твърдения като е посочено, че е налице правно основание по чл.106а, ал.1, т.1 буква „г“ от Закона за автомобилните превози, който предвижда, че за преустановяване на нарушение временно се спира от движение до отстраняване на нарушението моторно превозно средство, с което се извършва превоз на повредено превозно средство, без да са изпълнени изискванията по чл. 24е от ЗАвтП, а видно от проверената от контролния орган международна товарителница №19238250 от 01.10.2025 г.

автомобилната композиция е превозвала хранителни стоки при определен температурен режим, а не повредено превозно средство. Твърди се, че в разпоредителната част на оспорения административен акт не е идентифицирано превозното средство, което се спира от движение. Разпореждането е неясно и в противоречие на обстоятелствената част на акта. Позовава се на чл. 57, ал. 5 от Наредба № 11 от 31.10.2002 г. за международен превоз на пътници и товари, която задължава лицензираните превозвачи да осъществяват международен превоз на товари с водачи - граждани на държава, която не е членка на ЕС, само когато притежават сертификат за водач на моторно превозно средство, издаден от министъра на транспорта, информационните технологии и съобщенията или упълномощени от него длъжностни лица. Твърди, че издаването на сертификат за водач на моторно превозно средство съгласно горепосочената наредба е предвидено в съответствие с изискванията на чл. 5 от Регламент (ЕО) № 1072/2009 относно общите правила за достъп до пазара на международни автомобилни превози на товари, като съгласно чл. 5, ал.6 от РЕГЛАМЕНТ (ЕО) № 1072/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 21 октомври 2009 година относно общите правила за достъп до пазара на международни автомобилни превози на товари сертификатът за водач принадлежи на превозвача, който я предоставя на водача, посочен в нея, когато водачът управлява превозно средство, като използва лиценза на Общността, издаден на този превозвач. Заверено копие от сертификат за водач, издаден от компетентните органи на държавата-членка на установяване на превозвача, се съхранява в помещенията на превозвача. Поради това Н. А. не е разполагал с копие от сертификатът, собственост на превозвача, а инспекторът от автомобилната администрация не е оправомощен да изисква документ, който съгласно европейския регламент се съхранява в офис на превозвача. Твърди, че заповедта е издадена при съществени процесуални нарушения, тъй като видно от разписката същата е връчена на А. Н., който е чужденец, не владее български език и не разбира какво подписва. Позовава се на чл. 14 от АПК и твърди, че в производството по издаване на оспорения административен акт не е назначен преводач от език, който владее г-н А.. Претендира разноски.

По делото е постъпило становище от ответника, с което моли заповедта да бъде потвърдена, тъй като същата е съобразена с материалните и процесуалните правила. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., която поддържа жалбата. Твърди, че административния орган не е наложил глоба на превозвача, наказателно постановление с наложена имуществена санкция, не е наложена и такова доказателство не се съдържа в преписката. Счита, че не са изпълнени условията за временно спиране от движение на превозното средство. Претендира направените разноски по делото като представя списък.

Ответникът - НАЧАЛНИК НА ОБЛАСТЕН ОТДЕЛ „АА“ - Л. към ИА АВТОМОБИЛНА АДМИНИСТРАЦИЯ, редовно уведомен не изпраща представител.

Съдът, на база данните по делото, становищата на страните и като съобрази закона, намира следното:

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, като подадена от правнозаинтересовано лице и в срок.

Разгледана по съществото, съдът преценява същата като основателна.

По делото от фактическа страна се установява следното:

При извършена проверка от страна на контролните органи е установено, че по път I-3 км 157-100 [населено място]-С. в посока [населено място] водачът Н. А. управлява МПС М. АКТРОС е рег. [рег.номер на МПС] от кат. № 3, собственост на „Стройкомплект Лог“ ООД, с

прикачено към него ремарке Ш. СЦБ СЗБ с рег. [рег.номер на МПС] от кат. 04 като извършва Международен превоз на товари с лиценз и заверено копие номер[ЕИК] валидно до 31.12.2026г., по маршрут Румъния- България видно от CMR 19238250 от 01.10.2025г., без да представи копие на сертификата за водач-гражданин на държава, която не е членка на ЕС. Последното е квалифицирано като нарушение по чл. 106а, ал.1, т.1 б.“г“ от Закона за автомобилните превози, с оглед което на основание 106а, ал.3, т.1 б.“в“ е разпоредено: временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл. 7а, ал. 4 - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4;

За да бъде издадена оспорената заповед са взети предвид констатациите, съдържащи се в АУАН № 00439/02.10.2025 г., което е изрично посочено в мотивите на заповедта.

Видно от приложения в преписката АУАН № 00439/02.10.2025 г. същият е съставен за нарушение в на 02.10.2025г. по път I-3 км 157-100 [населено място]-С. в посока [населено място] водачът Н. А. управлява МПС М. АКТРОС е рег. [рег.номер на МПС] от кат. № 3, собственост на „Стройкомплект Лог“ ООД, с прикачено към него ремарке Ш. СЦБ СЗБ с рег. [рег.номер на МПС] от кат. 04 като извършва Международен превоз на товари с лиценз и заверено копие номер[ЕИК] валидно до 31.12.2026г., по маршрут Румъния- България видно от CMR 19238250 от 01.10.2025г., без да представи копие на сертификата за водач-гражданин на държава, която не е членка на ЕС, като извършеното нарушение е по чл. 19, ал. 1, т. 5, пр.1 от Наредба № 11/2002 г. на МТС.

Между страните няма спор, че водачът е управлявал товарния автомобил.

Актът за установяване на административно нарушение № 00439/02.10.2025 г. е бил връчен на водача – нарушител, Н. А., който го подписал и не е направил възражения. По преписката няма данни въз основа на АУАН е било издадено Наказателно постановление. В АУАН изрично е посочено, че са иззети втория екземпляр на CMR 19238250 от 01.10.2025г., Свидетелство за регистрация ЧАСТ II номер[ЕИК], Свидетелство за управление на МПС номер AG2011325.

На същата дата – 02.10.2025 г., В. И. С. – началник на Областен отдел „Автомобилна администрация“ [населено място], Главна дирекция Автомобилна инспекция при ИААА издал оспорената ЗППАМ, с която на основание чл. 107, ал. 1 във вр. с чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. в от ЗАвП била наложена принудителна административна мярка "по чл. 106а, ал. 1, т. 3, б. в от ЗАвП – временно спиране от движение на моторно превозно средство, с което се извършва международен превоз на товари, когато превозното средство се управлява от водач, гражданин на държава, която не е членка на Европейския съюз, който не отговаря на изискванията на чл. 7а, ал. 4 - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4.

Оспорената заповед е връчена на водача Н. А. на 02.10.2024 г., като няма данни да е връчена на представител на „СТРОЙКОМПЛЕКТ ЛОГ“ ООД.

При така установената фактическа обстановка настоящият съдебен състав намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. По делото няма данни, от които да се установи, че Н. А. е упълномощен да получава документи от името на дружеството, нито такива, че оспорената заповед е връчена редовно на „СТРОЙКОМПЛЕКТ ЛОГ“ ООД. Поради което съдът приема, че е

спазен преклузивния 14-дневен срок за оспорване, а жалбата е от легитимирано лице - адресат на акта и при наличие на правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол.

При проверка за законосъобразност на оспорвания административен акт съгласно чл. 168 от АПК, настоящият съдебен състав счита, че заповедта е издадена от компетентен орган, в законоустановената форма, но при неспазване на административнопроизводствените правила за нейното издаване. Оспорената заповед е издадена от административен орган с териториална, времева и материална компетентност, тъй като съгласно чл. 107, ал. 1 от ЗАП: "Принудителните административни мерки по чл. 106 и 106а се прилагат с мотивирана заповед на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация" или упълномощени от него длъжностни лица". Издателят на процесната заповед попада между последните, съгласно Заповед № РД-01-68/29.02.2024г. на Изпълнителния директор на Изпълнителна агенция "Автомобилна администрация".

Съдът счита, че при издаване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения, като административния орган е посочил, че е налице правно основание за прилагане на принудителна административна мярка по чл.106а, ал.1, т.1, буква „г“ от ЗАП. Съгласно чл.106а, ал.1, т.1, б.„г“ от ЗАП за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки временно спиране от движение на моторно превозно средство до отстраняване на нарушението, но за не повече от 12 месеца, с което се извършва превоз на повредено превозно средство, без да са изпълнени изискванията по чл. 24е. По преписката няма данни, а и видно от съдържанието на Актът за установяване на административно нарушение № 00439/02.10.2025 г., нарушението не се изразява в превоз на повредено превозно средство. Фактическата обстановка описана в АУАН и в оспорената заповед не съответства на соченото правно основание чл.106а, ал.1, т.1, буква „г“ от ЗАП. Отделно от това в разпоредителната част на заповедта е посочено правно основание за прилагане на ПАМ чл.106а, ал.1, т.3, буква „в“, без да бъде посочен съответния нормативен акт. Дори да се приеме, че се касае за чл.106а, ал.1, т.3, буква „в“ от Закона за автомобилните превози, то крайният срок на действие на ПАМ е - до заплащане на наложената с наказателно постановление глоба за извършеното нарушение и осигуряването на водач, който е гражданин на държава - членка на Европейския съюз, или отговаря на изискванията на чл. 7, ал. 4. По преписката няма данни за издадено наказателно постановление, което води до заключение за липса всички материални предпоставки за прилагане на ПАМ.

Фактическите и правни основания за постановяването на един административен акт трябва да бъдат конкретни и недвусмислени. Недопустимо е същите да бъдат разкривани от съда по пътя на подразбирането или тълкуването, защото чрез мотивите се дава възможност на адресата да организира и проведе своята защита, а на съда да формира правните си изводи относно обосноваването и законосъобразността на акта. Ето защо, допуснатото нарушение съставлява самостоятелно основание по чл. 146, т. 2 от АПК за отмяна на заповедта. С разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК законодателят въвежда изискване за форма на акта и той следва да съдържа фактическите и правните основания за издаването му, т. е. да бъде мотивиран. От нормативно установеното изискване за мотивиране на акта се налага изводът, че от органа следва да се изложат конкретни съображения за неговото издаване – както фактически, така и правни. Същите следва да си съответстват. Освен конкретни, развитите съображения трябва да бъдат и напълно относими към материалното право и хипотезата на приложимата правна норма. Посочването на фактическите и правни основания за издаването на акт от страна на органа са предпоставка, обуславяща както възможността за упражняване на контрол за законосъобразност върху същия,

така и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Изискването за мотивиране на акта е насочено към стриктно посочване на фактическите основания, и съпоставянето им с правните основания, от които административният орган черпи правомощието си да го издаде. Съдът не може и не следва да замества мотивите, фактическите и правни основания за издаване на административния акт, тъй като по този начин би подпомогнал една от спорещите страни, с което би нарушил един от основните принципи в административния процес - принцип за равенство на страните, прогласен в чл. 8 АПК.

Настоящият състав счита за неоснователно възражението в жалбата, че на водача на ППС не бил осигурен преводач. Осигуряването на преводач би имало значение в развитото се административноказателно производство, което производство е различно от настоящето и липсата на преводач не влияе върху производството по налагане на ПАМ. Дружеството-превозвач не е участвало в проведеното административно производство по издаване на оспорената заповед, но същото не представлява нарушение на административно-производствените правила, тъй като дружеството е упражнило в срок своите права обжалвайки оспорената заповед.

По изложените съображения, съдът приема жалбата за основателна.

При този изход на спора на основание чл. 143, ал. 1 АПК, вр. чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата във връзка с чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа в полза на жалбоподателя следва да се присъдят разноски в размер на 550 лв., а именно за заплатена държавна такса в размер на 50 лв. и адвокатско възнаграждение в размер на 500лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2,предл. второ и 143, ал.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на „СТРОЙКОМПЛЕКТ ЛОГ“ ООД Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № РД-14-4837 / 02.10.2025 г., издадена от В. И. С., началник на областен отдел „Автомобилна администрация “ Л..

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация “ да заплати в полза на С. ЛОГ“ ООД разноските в производството в размер на 550 / петстотин и петдесет/ лева.

Решението подлежи на оспорване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ